

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23.

Den 1ste September 1892.

41de Årgang.

De skjonne Kunster.

(Af C. C. A. C.)

Som et Førsøg paa at vække en mere end almindelig Interesse for de skjonne Kunster blandt den skandinaviske Befolkning, og maaſſe derved indirekte ogsaa hos andre Nationaliteter her i vort velsignede og fremadskridende Utah, tillader jeg mig herved at fremſætte nogle af mine Afskuelser om sammes Bethydning og Bigtighed, især for den opvoksende Slægt. Billede og Dekoration er nu bleven en saadan Nodvendighed i vor ophylte Tidsalder, at Tegnekuſten anses som ligeberettiget med Skrivekuſt og andre almindelige Skolekuſtstaber i ethvert tidsmæſſigt Skolesystem, og derfor indtager ſin Stilling ſom ſaadan i Undervisningen, og dog er der kun gjort lidt i den Retning i vore Diftrikts-Skoler her i Utah. Vore højere Dannelsesanstalter, ſaaſom Universitetet, og de forskjellige Højskoler og Seminarier, have viſtindført gjort noget, men langt fra nok i den Retning, ſandsynligvis af ganske naturlige Grunde, da de ſom øftest maa kjæmpe for deres Tilværrelſe af Mangel

paa tilſtrækkelig Interesse for Mytten og Nodvendigheden af at følge med i vor Tidsalders nægtige Fremſtridt paa Kunſtens og Videnskabens Omraade. Mange tro endnu, at det er en Dyd at være ſparsommelig og at indſkrenke ſig til det blot absolut Nodvendige, ſom man falder det, dermed menende Føde, Klæder, Hus, og hvad en økonomisk Husholdning daglig kræver, og dog har man næppe tænkt paa, at endogsaa fra et ſaadant indſkrenket Synspunkt vil Øjet møde Kunſtens Frembringelſer i mangfoldige Štukkeſer. Som et Ekſempel ville vi tænke os paa et Besøg hos en almindelig dansk Farmer (Landmand) i Sanpete, ſom maaſſe er den mest konſervative Del af Utah. Ved Indtrædelsen finde vi Gulvtæppet vævet af gamle Klude, men rent og dertil i forskjellige Farver og Monſtre efter Husmoderens Smag og Dygtighed. Dernæst finde vi Skilderier, Spejle, Blomſter i Potter og Glas og Ramme, de ſidſte maaſſe Datterens Arbejde for

en Del. Tapetpapiret tildrager sig dernæst vor Øpmærkshed ved sit sjønne Mønster og smagfulde Farver; Møblerne og især Sengetæppet eller Quiltet, som blev forfærdiget af Søstrene under en gemytlig Sammenkomst forleden Dag, og dersom den Besøgende selv tilhører dette interessante Kjøn, der bører Tilnavnet det smukke, saa er det en Selvfølge, at dette sidste Mesterværk især tales i Øjeshn og beundres. At det maaſte i sin Tid for en stor Del har gjort Ejendomme hos Damer som Kjole eller andet Klædningsstykke, eller tjent i Armeen som Munderingsstykke, gjør intet til Sagen, thi nu har virkelig kvindelig Kunſtfærdighed indviet disse gamle Levninger af Fordums herlige Dage til Plads i det Allerhelligste — Husmoderens Stolthed og Glæde — Sovekammeret.

Ingen vil kunne sige Andet, end at det Nyttige og det Smagfulde her er bragt i behagelig Harmoni uden at have gjort Indgreb i vore almindelige Begreber om, hvad der er nødvendigt. Betragte vi Husmoderens og Østrenes Klædningsstykke, finde vi ligeledes en Mangfoldighed af forskellige Mønstre i Tejets Farver og andre Egenskaber saa vel som i Kjolens Facon og Udstyr efter Ejernes Smag og Evne til at forskjonne sin Person og sine Omgivelser i Hjemmet. Dækkes om sider Bordet, finde vi Tallerkener og Kopper prydede med Billeder og dertil dannede efter den næst tiltalende Model for at behage Øjet saa vel som at gjøre Nytte ved at indeholde de veltillavede Retter, der serveres. Som øfest er endog saa disse, især Kagerne, smaa Kunſtværker, fornemlig ved Bryllupsfester og andre større Sammenkomster, ja selv Øvnen staar pudset, sort som

den er, saa dog smykket med støbte Blomster paa alle sine Døre.

Som Grundprincipet til alle disse her paapegede smagfulde Gjenstande i et almindeligt Landmands-Hjem fremtræder Skønhedshans og Kunſtflid. Naar dette bringes til den højeste Grad af Fuldkommenhed, kaldes det Kunſt, hvad enten den, som gjør Brug af samme, er rig eller fattig, lærde eller ulærde, forstaar sig paa Kunſt eller ikke. Den, som frembringer disse smukke og nyttige Gjenstande, gavner Mennesket i Almindelighed og sig selv tillige og bør anses som Samfundets Belgjører. Om man kunde tænke sig det muligt at blive pludselig hensat i en Jordkjælder, med et pjaltet Trappe i Stedet for Dør, en Planke med uhhølede Ben under til Stol og Sofa, en gammel Kasse eller tom Tonde til Bord og Melbeholder, og saa Klædedragt og aandelig Uddannelse i samme Forhold, da vilde man maaſte tildels kunne gjøre sig Begreb om den Forandrings, der er foregaaet med vore forrige Anskuelser om det Nødvendige. Vi vilde i høj Grad savne disse almindelige Husbekvemmeligheder, der nu gjør Livet behageligt og (umærkeligt maaſte) forædler Sindet hos baade Unge og Gamle. Nødvendighed og en barbarisk Smag gjorde en Gang Revolveren og Bowie-Kniven til den unge Mandes mest eftertragtede Smykker, og kunde han dertil føje en Ulvehale paa Hatten og et Par vældige klirrende Sporer, saa var han Dagens Løve og, som en Folge deraf, Gjenstand for Bigernes Beundring. Under selskabslige Sammenkomster sogte han at efterligne den vilde Indianers Hyl og Gebærder, og selv i Balsalen (?) fandt dette som øfest Sted i de gode gamle Dage. Men vilde man nu være til-

freds, der som hin Tids Tilstande blev gjenoprettede? — At vi den Gang vare tilfredse og lykkelige, er intet Bevis for, at saadanne Forhold vilde være tilfredsstillende nu. Tiden har forandret baade os og vores Begreber i mange Henseender, og ethvert Skridt fremad i den rigtige Retning vil bringe os nærmere det Maal, som Gud har sat Menneskeslagten at træte efter her i Livet med den forjættede Udsigt til videre Udvikling i det tilkommende.

Da Gud i Begyndelsen stætte Verden, gjorde han Alt „saare godt.“ Jordens Overslade dannede det sjønneste Panorama, hvorhen end Øjet vendte sig. Bjerge, Dale og Sletter vare prydede med Træer, Buske, Græs og Blomster, de sidstnævnte især bevidnede den store Skabers Mesterevne til at danne utallige sjønne former og Farver til at frysde Synet, og der til forsynede enhver med sin ejendomsmelige Lugt og Smag, saa vel som Helbredelesevne for det Tilhærende, at Mennesket ved Overtrædelse blev Doden underkastet. Han var saaledes alle Gartners og Kunstneren i Mestersagets store Mester. Han var Astronom, Geolog, Mineralog, Botaniker, Fysiolog, Læge, Lovgiver og Arkitekt fra Begyndelsen og var fuldkommen hjemme i alle Tiders saakaldte Opfindelser, Bidenskaber og Kunster og maa følgelig besidde alle disse Egenskaber endnu og finde Anvendelse for dem i den Svære, hvor han virker. Som en beromt Bidenskabsmand erklærede paa sit Dødsleje, fandt han sig ligesom Barnet, der ved Strandbredden havde opsamlet nogle enkelte smukke Stene af Sandet, men endnu sandt Havet og Sandkornene i et lige uudtommeligt Forraad. Hvad Mennesket har opnaaet ved Forsynets nedladende Styrelse gennem sefs Kartusinder er kun Lidt,

i Sammenligning med det endnu Uopnaaede, men det Lidet, som er vundet, er uvurderligt som den nødvendige Be tingelse for at kunne opnaa mere.

Vort jordiske Liv er bestemt til at være en Læreanstalt, i hvilken vi ud dannes for det fuldkommere herefter. Fra Buggen til Graven gjennemgaa vi en Række Forandringer i vores Begreber og Tankemaade, saa vel som i vor fysiske Organisation. Barnet, Manden og Oldingen er vidt forskjellige fra hverandre i Forstand og Krester, og som Folge deraf er deres Nydelse i Livet ligeledes. Barnets Leg passer ikke for Manden og lige saa lidt for den graahaarede Olding eller Kvinde, og dog var der en Tid, da disse Gamle glædede sig ved Legetøj, ligesom deres Børnebørn gjore nu. Eftersom vi nærme os Dørtæsselen til Evigheden, modnes vores Begreber, og vi indse, at det Barnagtige kun passer for Børn, at vi have vigtigere Gjerninger at udføre, at vor Fremtid rækker ud over Grænserne for vor jordiske Tilværelse, og at vor Pligt saa vel som vort Be og Vel staar i noje Forhold til den Anvendelse, som vi have gjort eller gjøre af Tiden. De Bekvemmeligheder, som den civiliserede Del af Verden nu nyder, er en Folge af den gradvise Udvikling, som Menneskene have gjen nemgaard fra Oldtidens Barbarisme til Nutidens ophøjede Standpunkt i social Henseende, og alle Kristne tro, at Himlen, som er deres Haab, styrer ester de allersfuldendteste Principer, hvor ved evig Lykkelighed kun kan opnaaes og vedligeholdes. At de sjønne Kunster indtage deres rette Plads der, er maaske ikke forstaet af den slettere Verden, der aandeliggjør og missorter alt, hvad de hellige Profeter og Apostle har skrevet om de Frelstes

fremtidige lykkelige Opholdssted, men alle Sidste-Dages Hellige burde visse-
lig indse, at det nu Jerusalem og andre himmelske Stæder, der ere be-
skrevne af hellige Mænd, der blev til-
ladt at besøge dem i al deres herlige
Virkelighed, ikke blev anlagte eller
byggede uden Plan af ukendige Bar-
barer.

Bed at læse Johannes' Aben-
baring 21de Kapitel finde vi, at en
Engel førte ham „i Landen hen paa
et stort og højt Bjerg og viste ham
den store Stad, det hellige Jerusalem,
som nedsteg af Himlen fra Gud. Den
havde Guds Herlighed, og dens Glans
var som den dyrebareste Sten, som
krystallar Jaspis. Den havde ogsaa
en stor og høj Mur med tolv Porte,
og over Portene tolv Engle og paa-
skrevne Navne, hvilke ere Israels Borns
tolv Stammers.“ 10—12 Vers. Disse
Porte var vendte mod Kompassets
fire Hovedpunkter; de var forstørrede
af en Perle hver, og man kan tænke
sig, at de i Arbejdets Udførelse og
Skønhed ikke stod tilbage for det kost-
bareste Materiale. For ikke at trætte
Læseren med overslodige Bidnesbryd
fra Bibelen og andre hellige Skrifter
vil jeg blot bede Enhver, som maaatte
onske Saadanne, at læse selv og over-
veje, hvad de læse. Enhver Stad be-
staar nødvendigvis af en Samling af
Bygninger, og folgelig maa denne her-
lige Stad have Bygninger, uden hvilke
der neppe kunde være Tale om Stad
eller Gader. Da disse sidste siges at
være „belagte med rent Guld,“ er det
en Selvfølge, at dette skjonne Metal
maa have fundet rigelig Anvendelse i
de Frelstes Boliger og andre Byg-
ninger. At Edelstene var tilstede og
udgjorde Byggemateriale for Muren
udenom Staden, burde ogsaa være
Bidnesbryd nok for, at Huse, Templer

og andre offentlige Bygninger vare op-
førte af saadanne Materialier og ved
dygtige Haandværkere og Kunstnere.
Vi finde, at Englen havde et Guldrør
i sin Haand, hvormed han skulde maale
Staden og dens Porte og dens Mur.
(15de Vers.) Her finde vi Vand-
maaleren og maaesse en Arkitekt i
samme himmelske Person nedlade sig
til at vise og forklare den forbausede
gamle Apostel hans tilkommende Op-
holdssted, naar hans Mission hernede
var endt. Denne herlige Stad blev
ogsaa vist Abraham; thi han for-
ventede en Stad, hvis Bygmester og
Forarbejder er Gud. (Heb. 11, 10.)

De Sidste-Dages Hellige ere blevne
lærte, at Enø, den Syvende fra Adam,
i sin Tid byggede en herlig Stad, som
han kaldte Zion, og at denne Stad
blev optagen til Himlen en kort Tid,
for Syndfloden hævede Arken paa sine
vrede Bolger, medens de Ugadelige
omkom. Enhver Tænker vil uden
Tvivl straks indse, at dersom dette
virkeligt er Tilfældet, saa maa Enø
have været langt fremme i Bygnings-
kunst og andre dermed forbundne
Kunster og Videnskaber; thi at tænke
sig en Stad, der kun bestod af elen-
dige Jordhytter eller Huler i Jorden,
blive overskittet og stillet ved Siden
af det hellige Jerusalem, som Johannes
blev vist, og som var Guds Paulus
og de Frelstes Hjem i Himlen, vilde
være en Urimelighed. Om det var
samme Stad eller en anden, der blev
vist Johannes, vide vi ikke, men at der
var en Stad, „hvis Bygmester og For-
arbejder var Gud,“ paa Abrahams
Tid, er indlysende, uden hvilken han
ikke kunde gjøre sig noget Haab om at
komme der. I tre Hundrede Aar
vandrede Enø med Gud og blev
undervist af ham; og at han saaledes
kunde anlægge en Stad efter det him-

melste Monster, efter alle Kunstens og Videnskabens fuldkomne Principer, er ikke til at undres over. Dersom kunde det med Rette siges, at „dens Bygmester og Forarbejder var Gud.“

Ikke længe efter blev Noa besalet at bygge Arken efter et bestemt angivet Maal og sandsynligvis medfølgende Tegning, ligesom Moses flere hundrede Aar senere blev undervist om Tabernaklet med alle dets Kar og Prydelsser, og besalet at se til og gjøre (alle disse Ting) efter det forbillede, der blev vist ham (Moses) paa Bjerget. (2 Mos. 25, 40.) Ved at læse 26., 27., 28., 29. og 30. Kapitel finde vi Herren endvidere at undervise Moses om Maal og Materiale for enhver Del af de forskellige Gjenstande, som skulle forstådiges af Israels Kunstnere og Haandværkere „efter det Monster eller forbillede, som Herren viste ham paa Bjerget.“ Det 31. Kapitel begynder saaledes: „Og Herren talede til Moses og sagde: se, jeg har kalder Bezaleel, en Son af Uri, som var en Son af Hur, af Juda Stamme, ved Navn. Og jeg har opfyldt ham med Guds Mand, med Visdom og med Forstand og med Kunstkab, og det i allehaande Gjerning, til at udtaenke Kunstværker, til at arbejde i Guld og i Sølv og i Kobber, og til at udstjære Stene, til at indsætte og til at udstjære Træ, til at gøre allehaande Gjerning. Og jeg, se, jeg har medgivet ham Oholiab, Ahisamachs Son, af Dans Stamme, og i hvers Hjerte, som er forstandigt, har jeg givet Visdom; og de skulle gøre alt det, som jeg har besalet Dig.“ Deryaa opnævnes atter de forskellige Gjenstande, som disse Kunstnere skulle forstådige, efter at være specielt udrustede med Guds Mand. Her var saaledes inspirerede Guld- og Sølv- samt Kobberarbejdere,

eller Kunstnere, under Vejledning af Moses, Profeten, og hans Medhjælpere, der vare „opfylde med Guds Mand, med Visdom og med Forstand og med Kunstkab, og det i allehaande Gjerning, til at udtaenke Kunstværker, etc. Dersom derfor Herren havde gjort ligesaa med Enok og hans Folk, og de i Lovet af flere Aarhundereder sik praktisk Uddannelse i Kunst og Videnskab under Herrens umiddelbare Vejledning, er det ikke til at undres over, at Staden kunde findes værdig til en Plads i en højere Sfære, især da hin frugtelige Begivenhed — Snudsloden — var forhaanden.

Bygningskunst (Arkitektur), Billedhuggerkunst, Malerkunst og — som Grundlag for alle disse — Tegnekonst var saaledes himmelske Videnskaber, der vare, ere og altid ville udfordres for at gøre Mennesket Livet behageligt og nyttigt, og er i praktisk Anvendelse baade i Himlen og paa Jorden blandt alle Fornuftvæsener, som har gjort Fremstridt i intellektuel Henseende.

Da Salomon skulde til at bygge det verdensberømte Tempel i Jerusalem, lod han et Gesandtskab anmode Kongen af Thrus om at sende kyndige Arbejdere og Kunstnere til at overtage Ledelsen af dette store Foretagende. At Israeliterne vare Herrens udvalgte Folk og Salomon selv maatte den vigtigste Monark paa sin Tid, dygtig gjorde dem ikke til Tempelbygningsarbejdet med dets mange kostbare Kunstværker. Herren havde viselig givet Salomon stor Visdom i mange Henseender og dertil megen Rigdom paa Guld, Sølv og andre Kostbarheder, men sin Visdom anvendte han ved denne Lejlighed til at søge den fornødne Hjælp blandt Nabokongens den Gang mere civiliserede Folk, Esnierne. Jøderne vare formodenlig

den Gang som nu, et Handelsfolk, der kun brød sig om at lære den hurtigste Maade at tjene Penge paa, og derfor ikke uddannede sig i Kunst eller Videnskab ud over det absolut nødvendige. „Og Salomon sendte til Huram, Kongen i Thrus, og lod ham sige: ligesom du gjorde mod David, min Fader, og sendte ham Eder til at bygge sig et Hus at bo i, saa gjor og mod mig. Se, jeg vil bygge Herren min Guds Navn et Hus og hellige det for ham til at bringe Røgoffer for Herrens Ansigt med Røgelse af kostbare Urter, og til bestandig at fremlægge Skuebrød og til Brændofre om Morgenens og om Aftenen, paa Sabbaterne og Nymaanerne, og paa Herrens, vor Guds, bestemte Tider; dette skal evindelig paahvile Israel, og det Hus, som jeg vil bygge, skal være stort; thi vor Gud er større end alle Guderne . . . Saa send mig nu en kyndig Mand til at arbejde i Guld og i Sølv og i Kobber og i Zern og i Purpur og Skarlagen og blaat Uldent, og En, som forstaar at gjøre udskaaret Arbejde, og som kan være sammen med de kyndige Mænd, som er hos mig i Juda og i Jerusalem, hvilke David, min Fader, har beskikket . . . Da lod Huram, Kongen af Thrus, sige i et Brev, han sendte til Salomon: fordi Herren elsker sit Folk, har han sat Dig til at være Konge over dem. Fremdeles sagde Huram: lovet være Herren, Israels Gud, som har gjort Himlen og Jorden, at han gav Kong David en viis Son, som har Forstand og Klogskab, som skal bygge Herren et Hus og sit Rige et Hus; saa sender jeg nu en viis Mand, som har Forstand, nemlig Huram-Albi; han er Son af en Kvinde blandt Dans Døtre, og hans Fader er en Mand fra Thrus, og han forstaar at arbejde i Guld og i Sølv, i Kobber,

i Zern, i Sten og i Træ, i Purpur, i blaat Uldent og i kosteligt Linklæde og i Skarlagen og at gjøre allehaande udskaaret Arbejde og at udtaa allehaande Kunstmærker, som opgives ham, at han kan være sammen med dine kyndige Mænd, med min Herre Davids, din Faders, kyndige Mænd.“ (2 Krøn. 2, 3.—14.)

Saaledes se vi atter, at der udfordres Uddannelse og tilsværlig Dygtighed i Kunst og Haandværksarbejde for at bygge Herren et Hus paa Jorden, i hvilket de Ordinanser kunne udføres, som ere nødvendige for Menneskenes Frelse baade her og hisset. Fromhed og Gudhengivenhed alene, i almindelig Forstand, vil ikke satte Mogen i Stand til at udføre Arbejde, hvortil der behøves mangeaarig Uddannelse og praktisk Øvelse, selv med en Salomons Visdom og Rigdom tilføjet. Hvad Salomon ikke kunde finde hos sit eget Folk, maatte han erstatte med at indfore fra Naboriget, hvilket vistnu var meget ydmhgende baade for Salomon og hans Folk. Saaledes har det vist sig ogsaa i vor egen Tid desværre.

Af det Foregaaende vil man se, at Herren ikke anser menneskelig Kunstmærdighed blot som en Luksus-Viden-skab, der tor komme i Anvendelse som Tidsfordriv, men derimod baade som nyttig og nødvendig til Opnaaelse af timelig og evig Lykkelighed, i Forbindelse med vor aandelige Udvikling i andre Retninger. Vi mene ikke hermed, at alle Mennesker maa uddanne sig til Kunstnere for at kunne blive frelste i Guds Rige, men at Nogle som dertil ere begavede, skulle udvikle disse Talenter ligesom alle andre Gaver, som Gud giver Mennesket til sit Riges eller hele Menneskehedens Gavn. Pauli fortællelige Vignelse om Legemets forskjellige Lemmer kan

med god Virkning ogsaa anvendes i social Henseende paa Stats-Legemet, dog i en lidt forandret Form. „Men Aalandens Nabebaring gives hver til det, som er nyttigt. . . . Gud har sat i Menigheden: først Apostler, for det Andet Profeter, for det Tredje Værere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskilige Tungemaal. Monne Alle være Apostler? Monne Alle være Profeter? Monne Alle være Værere?“ osv. (1 Cor. 12, 7. 28. 29.) Her vil jeg fortsætte denne Lignelse, saaledes som den finder Anvendelse i Statsamfundet eller i Kirken i Forbindelse med sammes timelige Udvikling. Guds Aaland udruster Menneskene med mange forskellige Talenter eller Evner, til Gavn og Glæde for alle hans Born paa Jordens, ligesom han gav dem Evangeliet med alle dets aandelige Gaver, skjøndt ikke Alle drage Nytte af dem i samme Grad eller paa samme Tid. Nogle udrustede han (Guds Aaland) med stor Wisdom til at udfinde Naturens skjulte Skatte paa Videnskabens Omraade, Andre begavede han som Arkitekter, Ingeniorer, Talere, Statsmænd, Digtere og Kunstnere, efter Andre gav han Evne som Landbrugere og Købogoprættere, saa vel som Geni i de forskellige Haandværksfag, „men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aaland, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, efter som han (Aanden) vil.“

Her spørger jeg med Paulus: Monne Alle være Kunstnere? Monne Alle være Haandværkere? Eller monne Alle burde være Farmere? „Legemet (Samfundet) er ikke eet Lem, men mange. Dersom Foden vilde sige: fordi jeg ikke er Haand, derfor hører

jeg ikke til Legemet, mon den derfor ikke hører til Legemet? og dersom Øret vilde sige: fordi jeg ikke er Øje, derfor hører jeg ikke til Legemet, mon det derfor ikke hører til Legemet? Dersom det ganske Legeme var Øje, hvor blev da Hørelsen? Dersom det ganske Legeme var Hørelse, hvor blev da Ugten? Men nu har Gud sat Lemmerne, ethvert af dem i Legemet, ettersom han vilde. Dersom de alle vare eet Lem, hvor blev da Legemet? men nu ere der vel mange Lemmer, dog kun eet Legeme. Øjet kan ikke siige til Haanden: jeg har dig ikke behov, eller atter Hovedet til Fodderne: jeg har eder ikke behov; meget mere ere de Lemmer paa Legemet fornødne, som synes de skrabeligste.“

Saaledes kan ikke den ene Samfundsclasse sige om en eller flere af de andre, at fordi de ikke tilhøre samme, at de da ere enten unødvendige eller i alle Tilsælde mindre værdifulde Elementer af Samfundet. Landbruget er vistnok blandt de allervigtigste Forretningsgrene i Samfundet og maa-
ste dets vigtigste Grundlag, og ligesom Roden, der giver Træets Stamme og Grene Næring og Kraft til at bære Frugt, dog kan det ikke nægtes, at det er for Frugtens Skyld, at Træet blev plantet, ej heller at det jo er for at faa nhyde Frugterne af en fremfsreden Civilisations mange Industrigrene, at Landmanden taalmodig dyrker Jordens og venter paa sin Lem, indtil Høsten. Var det ikke saa, da vilde han nøje sig med Sten- og Træredskaber og Husgeraad ligesom vores Fædre i Oldtiden; thi, selv om han var en Slags Tusindkunstner, der funde bruge Øfse, Sav og andre af den nhyre Tids Tømmerværktøj, saa kunde han dog ikke frembringe Jernet eller forsærdige Værktøjet selv.

(Fortsættes.)

Den 1ste September 1892.

Bagtalelse.

Til Jesu Kristi Evangelium henhører alt Godt, og som Sidste-Dages Hellige er det blevet os lært, at vi skulle søge efter Alt, som er ædelt og op-højende i sin Natur, samt at Enhver maa „være retskaffen, sandtru, kyf, maade-holden, velgjørende, dydig, oprigtig og gjøre Godt mod Alle.“

Den, som annammer Evangeliet rettelig, som kommer ind „ad Døren i Gaarestien,“ modtager den Helligaands Gave; ved dens Lys vil han være i Stand til at gaa fremad og tiltage i Bisdom og i Alt, som er Godt, saa længe han lever. Jesus sagde: „Jeg er Døren; dersom Nogen gaar ind ved mig, han skal frelses; og han skal gaa ind og ud og finde Føde.“ Der udfordres kun vor egen Altraa og Bilje, forenet med saadanne Gjerninger, som ville formaa den gode Aand til at være vor stadige Ledssager, for at vi kunne udføre, hvad der kræves af os, saa at vi til sidst kunne opnaa det forønskede Maal. Menneskene ere altsaa for en stor Del deres egen Skjæbnes Usgjøvere; de kunne, saa at sige, selv danne deres Himmel, eller selv paadrage sig Fordomimelse.

Naar Livet betragtes fra et saadant Synspunkt, har Menneskernes egne Handlinger meget at sige med Hensyn til deres Fremgang i enhver Retning. Det, som kan betragtes for at være af ringe Bigtighed eller af lidet Bethydning, vil udgjøre Meget, naar det kommer til at danne og fuldkommengjøre Ens Karakter. Dette er saaledes vor Undstykning for, at berøre det Emne, vi have valgt.

Bagtalelse er Nod til meget Ondt iblandt Folk, og den skader ikke alene den, som bagtales, men tillige dem, som i den Grad forglemme deres Pligter mod Næsten, at de, istedet for at beherske deres Tunge, regieres af den. Vi skulde ønske, at Enhver vilde tage dette i Betragtning og derved lære Bisdom. Dersom man ønsker at føle sig glad og tilfreds, maa man gjøre det, som er rigtigt og retsfærdigt, thi slette Handlinger eller ond Tale tjene kun til at forøge Usreden og til at fremkalde Uenighed, Trætte, Strid og Kiv. Det er muligt for Alle at vide og forstaa, naar de handle i Overensstemmelse med Guds Aand, thi den bringer altid Fred og Tilfredshed i Sindet; Menneskene kunne saaledes selv være i Stand til at afgjøre, om deres Gjerninger ere gode eller onde. Vi ville spørge dem, som bagtale deres Næste, om de derved føle Tilfredshed, og at de ere i Besiddelse af den gode Aand, eller om de tro, at denne Fremgangsmaade har gode Følger. Svaret er: sikkerlig ikke. Eftersom dette er Tilhældet, hvor sande ere ikke Bismandens Ord, idet han siger: „Den, som bringer ondt Rygte ud, er en Daare.“ Han er en Daare, fordi han tilintetgjør den Kjærlighed og forstyrrer den stille Fred, som ellers skulde være raadende i hans eget saa vel som i Andres Bryst, og paa denne Maade stifter Uenighed og Splid. Bismanden nævner, idet han opregner syv Laster, som Menneskene skulde fly, og

som han siger Herren hader, og som ere en Vedershyggelighed for hans Sjæl: „En løgnagtig Tunge; et Hjerte, som optænker uretfærdige Tanker; Fodder, som hasted med at lobe til det Onde; den, der som falst Bidne taler Løgn, og den, som kommer Trætter afsted imellem Brødre.“

Herrens Land vil ikke bo i urene Templer, ejheller vil den stride med en løgnagtig Tunge. Dersom de Hellige ønske at være i Besiddelse af den Hellig-aand, maa deres Tale være ren, og de maa ikke bagtale Nogen eller udspredre onde Rygter om deres Brødre eller Søstre; derved, saa vel som ved at holde deres Legemer rene og ubesmittede fra Verdens Laster og Vedershyggeligheder, ville de nyde den Helligaands beroligende Indslydelse og være i Stand til at satte og forstaa den stille, sagte Hvisken, der kommer fra Gud. De, som ikke ere saaledes stillede, skal omvende sig, at ikke det Lys, som en Gang var tændt i deres Hjerter, skal slukkes, og de saaledes blive et Rov for Mørkhedens Magter, og udelukke fra Guds Raade.

Lad de Hellige erindre Petri Ord: „Den, som vil elske Livet og se gode Dage, skal stille sin Tunge fra Ondt, og sine Væber, at de ikke tale Svig.“ Kom ihu, at „naar der intet Ved er mere, udslykkes Ilden; og naar der ingen Bagtaler er, stilles Troette.“ Bagvæksel og tanfølgs Tale er lig Ved, som lægges paa Ilden; ligesom denne vilde slukkes, dersom der ikke tilføjedes noget Ved, ligesaa vilde mange af de Ubehageligheder, som for nærværende eksistere, blandt de Hellige, ophøre, dersom Enhver især vilde tage en fast Beslutning om, at de i Fremtiden ikke vilde befatte sig med at tale Ondt om noget Menneske eller at lade Munden løbe til Unhytte. Lad enhver Sidste-Dages Hellig lære, kun at sige det om Næsten, som er saudt, og endog dette alene, naar og hvor Omstændighederne fordre det. De Hellige ere forpligtede til baade overfor Herren, dem selv og deres Brødre og Søstre at lære at holde deres Tunge i Tomme. Alle kunne ved at anraabe Herren om hans Bistand, og ved stedse at bestrabe sig for at sætte deres gode Beslutninger i Udførelse, sejre over deres Svagheder og onde Tilbojeligheder, og naar Sejren er opnaaet, ville de saaledes være i Stand til at bevise deres Medmennesker, at deres Tro ikke var forgjæves.

Til de Hellige i forrige Dage blev det sagt: „Dersom Nogen iblandt Eder synes, at han er en Gudsdyrker, men holder ikke sin Tunge i Tomme, og bedrager sit eget Hjerte, hans Gudsdyrkelse er forfængelig.“ Det Samme er anvendeligt til de Sidste-Dages Hellige. Det Arbejde, som paahvisler de Hellige med Hensyn til at overkomme deres Fejl, bidrager til at styrke dem; dersom de blot have Vilje og Taalmodighed til at beherske sig selv og overvinde det Onde, og hvis de ikke have disse Dyder, hvormeget bedre ere de end Verdens Mennesker?

Der er nok at udføre for Alle. Lad først Konference-Præsidenterne, Missionærerne, Lægerne og Præstedommet i Almindelighed adspørge sig selv angaaende deres Stilling med Hensyn til dette Onde, Bagtalelse, derpaa lad dem lære Folket desangaaende, og lad Folket lytte til deres Raad og Lærdomme og omvende sig og efterleve Herrens Ejners Ord, idet han siger: „Aflægger al Skidenhed og al Levning af Ondskab, og med Sagmodighed annammer Ordet, som er

indplantet i Eder, og som er mægtigt til at gjøre Eders Sjæle salige." Dersom dette står, vil Alt være vel, og Enighed og Kjærlighed vil tilstige blandt os som et Folk.

Uddrag af Korrespondance.

Eldste John A. Andersen skriver fra Frederikshald, Norge, den 30te Juli: „Jeg er taknemmelig til Herren for den Lejlighed, jeg har, at være i mit Fødeland som Missionær og virke for at udspredse Sandheden blandt mine Landsmænd. Her slumre mine Forældre og Søskende i Graven, og mange højtidelige Minder oprinde for mit Bliv ved at tænke paa hensvundne Tider. Jeg har talst med mange gamle Bekjendte angaaende Evangeliet, og jeg haaber, at nogle af disse ville undersøge samme; men her eksisterer saa mange forskellige Meninger med Hensyn til Guds Ord, at man kan med Sandhed sige, at de „tumle som Bølger og omdrive af enhver Verdoms Vejr ved Menneskenes Spil, ved Trædskhed og Forsvarelsens Kunstgreb.“ Jeg finder det meget svært at faa Folk til at forstå og anerkjende, at Præstedommet med Fuldmagt fra Himmelten er nødvendigt i vore Dage. Broder Brynte Andersen og jeg have været flere Ture ude paa Landet og solgt mange af vore Bøger og Skrifter. Evangeliet har været prædiket heromkring over 40 Aar, og Mange have anammet Sandheden. Jeg nyder godt Helsbred, og mit Ønske og min Bon er, at jeg maa nyde Aanden af mit Kald, saa at jeg kan udføre meget Godt for Guds Værks Fremme.“

F et Brev, dateret Liverpool den 10de August, skriver Eldste P. Sørensen Følgende: „Det er med stor Glæde i mit Sind, at jeg skuer tilbage paa den Tid, jeg har tilbragt i mit Fødeland, og paa det Arbejde, som jeg, i min Ringhed, har udført i Missionens Tjeneste. Jeg maa sige, det var med en vis Grad af Bemod, at jeg bød mine mange Venner Farvel, men paa samme Tid ser jeg med Glæde hen til den Dag, da jeg, formedelst Herrens Maade, skal samles med mine Kjære i Bjergenes Dale.“

Fra Göteborg skriver Eldste C. G. Anderson den 16de August: „Vore Førsamlinger her ere, efter Omstændighederne, meget godt besøgte, dog er der uden Tvivl Mange, som ere forhindrede fra at komme paa Grund af, at det er den travle Aarstid. Om en lidet Tid agter jeg at rejse til Den Østrof i Kattegattet. Det er blevet mig fortalt, at ingen af vore Eldster har nogensinde været der, og jeg haaber, at jeg maa være i Stand til at finde i det Mindste nogle af de Oprigtige i Hjertet der.“

Eldste H. F. Liljenquist skriver fra Liverpool den 24de August: „Vi ankom hertil Mandag den 22de August efter en behagelig Rejse over Nordøen. Efter at have vundet saa mange gode og trofaste Venner er det ikke at undres over, at jeg siger, det var med forunderlige Følelser, jeg betragtede den talrige Skare, som vistede os deres sidste Farvel, da Damperen forlod København, men den Overbevisning, jeg har fra Herren, som, da jeg modtog mit Kald, overthydede mig om Nødvendigheden af at gaa til et fremmed Land og forkynde Sandheden for mine Medmennesker, og formedelst hvilken jeg, ved Guds Hjælp,

har arbejdet for Evangeliets Sag, gav mig Bished om, at Alt og Alle staar i Guds Haand, og at, hvad han gjør, eller hvad hans Ejendomme udføre i hans Navn, vil kun tjene til Menneskenes Nutte. Brodrene N. Borgesen, Michael Johnson og Thor C. Nielsen fremsende tillige med mig deres Hilsen til Brodrene paa Kontoret saa vel som til alle de Hellige i København."

Konferencemoder.

Efteraars-Konferencemoderne afholdes:

I Aalborg	den 17de og 18de September
" Aarhus	24de og 25de "
" Malmö	8de og 9de Oktober
" Göteborg	22de og 23de "
" Christiania	29de og 30te "
" Stockholm	5te og 6te November
" København	12te og 13de "

Ankomst af Missionærer.

Eldste Charles John Wahlquist, Charleston, Wasatch County, Utah, ankom til København fra Utah via Liverpool den 29de August.

Aflosning.

Følgende Brodre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Eldste A. G. Johnson fra at arbejde i Göteborg Konference;

Eldste Christian Meyer fra at arbejde i Aarhus Konference;

Eldste Jacob Broman fra at arbejde i Stockholms Konference;

Eldsterne A. E. Christensen og Peter Christensen fra at arbejde i Christiania Konference.

Beskikkelse.

Eldste Charles John Wahlquist beskikkedes til at arbejde i Stockholms Konference.

Aflosning og Beskikkelse.

Eldste Mauritz Petersen løses fra at arbejde i Aalborg Konference og beskikkedes til at arbejde i Københavns Konference.

Edw. H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Besøg i Arizona.

Profeten Ejaias siger: „I de kommende Dage skal Jakob staa Rødder, Israel skal blomstre og faa Knopper; og de skulle fylde Jorderige med Frugt.“ (27, 6.) „Orken og de tørre Steder skulle glæde sig, og den øde Mark skal fryde sig blomstre som en Rose.“ (35, 1.)

De Sidste Dages Hellige tro paa disse saa vel som paa andre Spaa-domme, forudsagte af Herrens inspire-rede Profeter, og have berist deres Tro af deres Gjerninger. At den øde Mark ved deres Flid og Guds Besignelser har blomstret og blomstrer som en Rose, er et Faktum, som den hele civiliserede Verden kjender. De have ikke alene bevist, at Andre end de uciviliserede Rode kunne leve i Utah, men „Grenene gaa op over Muren;“ saaledes findes der for Nær-værende fire organiserede Stave af Zion i Arizona, det mod Syd til-stødende Territorium til Utah. I deres Bestræbelsler for at frembringe Livets Fornødenheder her, og for at være behjælpelige med at opfylde Profetiens Ord, have de Hellige nydt Guds Besignelser. De Fleste anse deres Bosættelse der, saa vel som saa mange andre Steder, som en Mission, og uden dette vilde der ikke findes Mange, der vilde udsætte sig for de mange Ubehageligheder, forbundne med Nybyggerlivet.

Det er ikke vor Hensigt i denne Artikel omstændeligt at skildre For-holdene blandt de Hellige i denne Del af Herrens Gingaard, men, for at de Hellige i Skandinavien kunne faa et lidet Indblik i, hvad vores Trosfæller udføre for at forfremme Herrens Sag i dette fjernliggende Land, give vi følgende Uddrag af en Beretning af

Præsident Geo. Q. Cannon i Juvenile Instructor om et Besøg, som han til-ligemed Præsident Joseph F. Smith, George Reynolds, en af de første syv Præsidenter over de Halvfjerds, og Eldste Arthur Winter, Kirkens Steno-graf, aflagde dertil, idet de forlod Salt Lake City den 28de Juni d. A. for at overvære en Konference i Ari-zona. De berette:

Pinetop Gren er i Snowflake Stav og er beliggende næsten paa det højeste Punkt af Mogollan (udt.: Molion) Bjergene i Arizona Territorium. Det var bestemt nogle Maaneder i For-vejen, at General-Konferencen for de 4 Zions Stave i Arizona skulle af-holdes her den 3de Juli 1892.

Intet usædvanligt hændte paa vor Rejse forend Torsdag Aften den 9de Juli, da et voldsomt Skybrud fandt Sted og fremkaldte en stormende Vand-flod. Vandmængden var saa betydelig, at Gjærerne paa begge Sider af Jern-banan vare aldeles oversvømmede, og paa somme Steder var endog hele Jernbanesporet under Vand. Et Sted maatte vi passere en Jernbro, som Vandet aldeles stod over. Jernbane-personalet standede Toget og træf For-holdssregler for at undersøge, om Broen var der, eller om den var flyslet bort, og da de fandt den endnu staaende, besluttede de at køre Toget over, hvilket ogsaa med stor Forsigtighed lykkedes.

Hersra gif det alt vel til omtrent Kl. 10 samme Aften. Vi vare lige gaaede til Sengs, da Toget pludseligt standede med et heftigt Kast, og vi følte os forvissede om, at Noget var hændt. Lokomotivet og Tenderen (Kul-farren) passerede en Træbro, hvilket foraarsagede, at denne gav efter paa

Grund af, at Vandet havde gjennemblott Grundvolden, men Toget var i en saa stor Fart, at Lokomotivet og Tenderen passerede, skjønt, saa snart de vare komne over Broen, faldt de begge om paa Siden, og de to Bagagevogne, som vare næst ved Tenderen, faldt gjennem Broen, medens Resten af Toget (Passagervognene) stod tilbage. Lokomotivføreren og Fyrboderen blevle slængede i Vandet, men det hindredes dem at undkomme uden at blive saarede. De Mænd, som vare i Bagagevognene, lede intet skaderligt ved deres bratte Fall. Alle de øvrige Passagerer og Passagervognene vare slupne aldeles uskadte fra denne pludselige Katastrofe. Vi vare nedsagede til at forblive der omtrent 14 Timer, forend et Tog fra Albuquerque kom os til Hjælp. Vi forsatte nu vor Rejse. Et Fernbanetog, som havde forladt La Junta kort Tid før os, havde været ude i den værste af den samme Storm, og Haglene, der vare saa store som smaa Valnoder, havde slaaet itu 36 af Vognenes vinduer.

Paa Grund af Stormen kom vi ikke til Holbrook Station (hvorfra vi skulde rejse videre med anden Besordring til Snowflake) forend omtrent Kl. 3 Lørdag Morgen — 12 Timer senere, end vi havde gjort Regning paa. Derfor, i Stedet for at være Matten over i Snowflake, 32 Mile (eng.) fra Holbrook, som vi havde tænkt os, maatte vi føre lige til Pinetop den Dag, derjom vi skulde have den fornøjelse at overvære Guds-tjenesten ved Konferencen Sondag Morgen.

Brodrene J. & N. Hulet og Joseph Fish, som vi havde telegraferet til, modtoge os ved Stationen i Holbrook, og vi fandt, at Jesse N. Smith, Præsident for Snowflake Stav, og Broder

John Hunt fra Snowflake havde været der og ventet paa os siden Dagen forud.

Efter en tolv Miles (eng.) Rejse ankom vi til Byen Woodruff, hvor vi blev hjertelig modtagne af Bisshop Levi M. Savage. Blandt alle vores Nybygder i Arizona findes der ingen, som jeg er bekjendt med, der har større naturlige Hindringer eller Vanskeligheder at kæmpe med, end denne lille By. Den er beliggende ved Little Colorado Floden. Seks Forsøg have været gjorte for at dæmme denne Flod, men alle Dæmninger med undtagelse af den sidste ere blevne skyldede bort. Vi betragtede den nærværende Dæmning med stor Interesse, eftersom den i Sandhed er et Kæmpearbejde for saa lidt en By. Værket har hidtil kostet 59,000 Kroner, og for En, som er ubekjendt med denne Flods Voldsomhed under Regnperioden, vil denne Dæmning sikkert blive ansat for at være stærk nok til at modstå alt det Vand, som kunde indeholdes indenfor denne Flods Bredder, og ved at forstærke Dæmningens svagere Punkter tro vi, at den kan staa for en meget stærk Vandflod.

Woodruff er en smuk lille By, og Markens Afsgrøde, som vi saa der, var god.

Vi ankom til Snowflake omtrent Kl. 12,30 Esterm., en Afstand fra nævnte By af omtrent 20 Mile. Der er intet Vand fra Holbrook til Snowflake undtagen ved Woodruff. Vandet er som en Ørken, og Bejen er knudret og stovet. Det blev os fortalt, at Regnen vilde snart indfinde sig, og at ti Dage derefter vilde Vandet alle Begne saa et aldeles anderledes Udsigende, eftersom Græsset vilde skyde frem fort efter, at Regntiden begynder.

Jeg blev meget behageligt støffet

med Hensyn til Udbuddet af Byen Snowflake. Som et Hele overgaar Alt der mine Forventninger. Der er baade Frugt- og Skoggetreer i Overflodighed. Denne By, saa vel som Taylor, er beliggende ved Silver Creek, en af Little Colorado's Bi-sloder.

Vi forbleve i Snowflake et Par Timers Tid, skiftede Heste og fortsatte vor Rejse. Vandstabet langs Vejen er hndigt; Fyrre-, Ceder-, Enebær- og Egetræer findes i stor Mængde, og det Hele frembyder de sjønneste Natur-billeder. Dersom Vand paa nogen Maade kunde forskaffes, kunde flere Byer blive anlagte langs hele denne Strækning. Klimaet er mildt, der er Tommer i Overslod, og Fordbunden er god og paa mange Steder let at opdyrke; men der mangler Vand. De saa Steder, hvor Vand findes, ere i stor Værdi, og de ere alle optagne.

Skovene strække sig i Hundreder af Mile, og i dem forefindes Dyr (af Hjorteslægten), vilde Kalkuner og andet Bildt. Tegn paa vulkanske Udbrud ses alle Begne; paa somme Steder er Jorden bedækket med vulkanske Stene.

Vi spiste Aftensmad hos Broder Theodore Turley, som bor 21 Mile fra Snowflake og 15 fra Pinetop. Disse 15 Mile rejste vi ved Maanestin og ankom til Pinetop omtrent ved Midnat; vi havde saaledes tilbage-lagt omtrent 70 eng. Mile over daarrige Veje i Dagens Løb.

Rejsen var meget trættende, og vi vare alle glade over, at vi nu kunde hvile os lidt; og Præsident Jesse N. Smiths og Bisshop John Hunts Familjer viste os al den Ópmælkomhed, de kunde.

Da vi stod op Søndag Morgen den 3dje Juli, blev vi forbundede

over de store Forberedelser, der vare gjorte af den hertil nedsatte Komite for at modtage de Besøgende til Konferencen. En meget smuk Pavillon var bleven opført med befremme Siddepladser for 1,000 Mennesker. Forfjellige midlertidige Boliger vare opførte, og Telte, Bogne, Løvsale o. s. v. benyttedes af de Tilstedeværende til deres Velvemmelighed. Showlow Creek forsynede de Forsamlede med godt og rent Driftekand. Det var i Sandhed et malerisk Skue at se de forfjellige Lejrbaal rundt omkring, og Pavillonen i Midten. En bragtes uvisbaarlig til at tænke paa gamle Tider, da lignende Shner vare mere almindelige iblandt os end i den senere Tid.

Det var en god Beslutning, at Folket fra de forfjellige Dele af Arizona fulde forsamlies her paa denne hndige Blads, hvor der var saa fjsligt og behageligt. Hensigten med Sammen-komsten var at blive bekendte med hverandre, at veksle Ideer, modtage Velærelse, og paa samme Tid have en Udslugt. Men for Nogles Bedkom-mende af dem, som gave Møde, var det forbundet med megen Møje og mange Besværigheder. Præsident C. J. Robson med hans Raadgiver Henry C. Rogers og et Selskab af 63 Sjæle, som var kommen til Konferencen i 14 Bogné, havde været 14 Dage under-vejs og rejst 12 Dage. De vare komne fra Maricopa Stav, en Afstand af 240 Mile, over de værste Veje, som findes i Arizona. Kvinderne og Børnene havde naturligvis mest følt Rejsens Møjsommelighed, men i nogle Tilsælde havde Rejsen bidraget til at styrke Hælbredet hos dem, som førend de toge aften ikke vare saa stærke. Fra St. Joseph Stav vare Præsident Christopher Dayton, hans Raadgivere W. D. Johnson og M. H. Merrill,

samt Patriark Philemon C. Merrill komme med 116 Personer -- blandt disse var Søster Merrill, 75 Åar gammel; de havde rejst i 25 Døgne 150 Mile over en meget daarlig og knudret Vej. Fra St. Johns Stav bragte Præsident David N. Udall og hans Raadgivere Elijah N. Freeman og William H. Gibbons et Selskab af 440 Personer; de vare komne 50—60 Mile, men Nejsen havde ikke været saa trættende for dem, efter som de havde haft bedre Veje og en kortere Afstand. Fra Snowflake Stav indsandt sig foruden Præsident Jesse N. Smith og hans Raadgiver Lorenzo H. Hatch (hans anden Raadgiver, Eldste Joseph H. Richards, er fraværende paa Mission) 529 Sjæle. Der var saaledes i det Mindste 1148 Medlemmer af Kirken tilstede, hvilket Antal, naar vort Selskab regnes med til, udgjorde 1152; og efter som der var mange Fremmede tilstede fra Camp Apache og omkringliggende Steder, var der ikke mindre end 1200 Sjæle tilstede ved denne Konference.

Forsamlinger for Alle blev afholdte Søndag, Mandag og Tirsdag. Foruden disse vare ogsaa Præstedomsforsamlinger, een Forsamling af de Halv-fjærds, samt een i Søndagskolens Interesser, afholdte. Den 4. Juli blev fejret med alle de Ceremonier, som i Almindelighed overholdes ved Højtideligholdelsen af vor Nations Frihedsdag. Bisshop Hansens Son havde klatret op ad et meget højt Fyrretræ og afhugget Grenene, saa at dette Træ kunde bruges som en Flagstang, og fra dets Top vajede det kjære amerikaniske Flag lige fra Dagens Frembrud under Baabenkud og Musik.

En af de mest interessante Begivenheder fandt Sted efter Konferencens Slutning. Mange af de Hellige havde

bragt deres Børn meget lange Veje, for at de skulde se de to Medlemmer af Kirkens øverste Præsidentskab, ester som Foraldrene tænkte, at det maaſke vilde være mange Åar, førend de kunde have en lignende Lejlighed. Det var derfor bestemt, at førend Folket forlod Konferencen, skulle de Alle, Unge og Gamle, have Lejlighed til at hilse paa os. De Hellige og deres Børn forsamledes derpaa, Medlemmerne af een Stav ad Gangen, i Pavillonen. Som de kom frem, een Familie ad Gangen, bleve de præsenterede af Stavspræsidenterne og Bisshopperne til Brodrene fra Utah. Det var et højst rørende og interes-sant Skue, og mange af de Små ville maaſke aldrig forglemme denne Begivenhed. De mange Fremmede, som vare tilstede, vare dybt rørt ved, ja, den, der kunde iagttaget ja-dant Skue uden med dyb Sindsbe-vægelse, maatte være En, som havde tabt al sin Følelse.

I det Hele var Sammenkomsten en saadan, som aldrig vil forglemmes, og Alle, som utalte sig desangaaende, sagde, at de sollte sig storligen erstattede for al deres Besvær ved at samles tilfammen.

Intet af videre Bigtighed hændte paa vor Tilbagerejse fra Lejren i Pinetop, med Undtagelse af, at en meget heftig Regnstorm overfaldt os omrent ti Mile førend, vi kom til Snowflake.

Jeg kan ikke tænke mig Noget, der kunde bevæge et Folk til at udsette sig for de mange Farer og Besværligheder, som ere forbundne med Nybyggerlivet, og nedsette sig paa saadanne Steder som nogle af dem, der findes i Arizona, uden den religiose Hengivenhed, som altid har gjort og gjor sig gjældende blandt de Sidste-Dages Hellige i Alt, hvad de have

foretaget og foretage sig i disse Dale og Ørkener, lige siden den 24de Juli 1847, da de første Hellige ankom til Salt Lake Dalen.

Under alle de Prøver og Gjenvor-digheder, som de maa underkaste sig for at opbygge og vedligeholde disse

Steder, ere de Hellige stedse besjælede med en Overbevisning om, at de der-ved udføre en Mission, og at de paa denne Maade ere Nedskaber i Herrens Haand til at forfremme Guds Værk, grundfæste hans Rige og fremskynde Zions Forlosning.

Blandingar.

Oberst Dodd's Ekspedition imod Kong Behanzin synes at skulle have Held med sig. I en Styrke af 1300 Kombattanter og 2000 Dragere er den den 17. ds. brudt op fra Porto Novo. Undervejs har Ekspeditionen bombarderet Takon, som er en af Djendens vigtigste Forsvarsninger. Han er senere marscheret imod Sakélé, en af de største Byer i Dahomey.

Den engelske Videnskabsmand, Sir Francis Galton, har nylig i Times ud-talt, at han anser det for muligt gjennem store Spejle, der tilbagekaste Solens Straaler, at frembringe Signaler, som gjennem Teleskop kunne opfattes fra Planeten Mars. Han har udregnet, at Spejssladen for at kunne opfattes fra Mars gjennem et Teleskop af samme Størrelse som det, der findes i Lids Observatorium, maatte være 15 Alen i Bredden og 25 i Længden; men en langt større Spejsslade kan med Lethed skaffes tilveje.

Sir Galton foreslaar nu, at Signalet en, to, tre gjentagne Gange Aar efter Aar skal sendes til Mars, og dersom Indbyggerne paa denne Planet ere lige saa intelligente og udviklede som Jordens Indvåanere, vil man kunne vente en, to, tre tilbage som Svar. Siden kan man altid tales yderligere ved. Som det vil være Læserne bekendt, er Tanken iovrigt ikke ny.

Dødsfald.

Christen Christensen Lund, født i Skum, Thisted Amt, Danmark, den 11te December 1801, afgik ved Døden i Manti, Utah, den 14de Maj 1892.

Innehold.

De sjonne Kunster.....	353	Afløsning	363
Red. Anm.: Bagtalelse	360	Besittelse	363
Uddrag af Korrespondance	362	Afløsning og Besittelse	363
Konferencemøder.....	363	Besog i Arizona.....	364
Ankomst af Missionærer	363	Blandingar	368
		Dødsfald	368

København.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Truket hos F. C. Bording (B. Petersen).